

Ésik Sándor

A törpék országában*Ésik Sándor világljáró sorozata (119.)*

A mácsonya az a növény, amelyet víztornytervező még nemigen láthatott innen alulról – állapítottam meg, amint a tövéből felnéztem a tüskés gyom ég kékjébe vesző csúcsára. A réten nemrég átvonult zivatar elől kerestem menedéket sárkányszárnyhoz hasonló hatalmas levelei alatt. A tüskés szár, amely itt a földfelszínnél a derekamnál is vastagabb volt, egymással töben összenőtt leveleket tartott, és azok felfelé lépcsőzetesen kereszt elrendezésben egy-egy kis medencét alkottak. És mindegyik tele vízzel. Lehet, hogy ilyen víztornyokat kellene tervezni? Ha valaha is visszatérek Hull-ba, nem mulasztom el unokafivérem, az építész Kenneth Gulliver figyelmét felhívni eme derék növény csak innen látható érdekes tulajdonságára.

Egy kis ideig még elgyönyörködtem, amint a karvastagságú szúnyoglárvák ficókándoznak az áttetsző zöld medencékben, de aztán felkerekedtem. Egyrészt azért, mert ha valami kóbor szellő megdönti a mácsonyát, még belefulladások a rám ömlő vízbe, másrészt igazán nem vesztegethetem az időmet a helyi vegetáció tanulmányozására, mert akkor sosem találok meg a törpéket, akiknek a létezéséről nagyapám annak idején mesélt.

Jegyezze meg mindenki, ha valamiképpen ugyanerre a vidékre vetődik, hogy eső után csupa megpróbáltatás a séta a törpék országában. Amint a vállammal véletlenül meglöktem egy fűszálat, levelén hatalmas vízcsepp gurult végig, és majdnem levert a lábamról. Ha azonban elég óvatosak és körültekintők vagyunk, ugyanolyan csodákban gyönyörködhetünk, mintha egy dzsungelben járnánk. A mácsonyát már elvesztettem szem elől, de fenséges természetnek látványát pótolja, hogy újabb és újabb ismerőst találok. Olyanokat, akiket lilliputi utazásom előtt csak magasról láthattam, közelebről csak derékfájdító hajladozások árán. Például egyszer csak ismerős tavaszt idéző illat csapta meg az orrom. De hát ez ibolya, hasított belém a felismerés.

– Hol vagy, ibolya, találkoznom kell veled – hallottam saját hangomat. Egy kicsit sem éreztem furának, hogy hangosan beszélek ott, ahol senki más nincs rajtam kívül.

– Erre, erre – szepegett egy kis cérnahang.

Átbújtam egy bozontos virágú lóhere alatt, és nem törődve azzal, hogy esetleg szembe találok magam valami vérszomjas szarvasbogárral, törtettem keresztül kasul a térdig érő mohaszálak között. Aztán megtorpantam. Ott állt előttem szépívű szárán bókoló virágarcával az ibolya.

Lila szirmai félig összecsucskva néztek rám, közöttük az illatozó bibe, mint az aranylópapkorong. Ámulva álltam. Mielőtt megszólaltam volna, halk szóval hívott.

– Gyere, bújj a leveleim alá, észre ne vegyen. – Valami azt súgta, kövessem, amit mond. Lekuporodtam, és csak halkan mertem megkérdezni: – miért, ki bánt minket?

Nem volt ideje válaszolni. Erőteljes gordonkamély hang érkezett valahonnan a magasból.

– Szerényebbnek kellene lenned! – Felnéztem, messze túl az ibolya ijedten megrezzelő kontyán. Cirádás levelek, harsány, legyezőt formáló virágok. Igen, ő volt az, a katáng. A hangjában bölcsesség volt, és mértéktartás. Ismerte a rét többi lakóját, és tudta: rossz fényt vetne rá, ha egy kicsit erősebb szót használna. Az ibolya lopva

rám pillantott, aztán még inkább behúzta zsenge levelei alá kontyocskáját. Láttam, hogy nem tudja mire vélni a dolgot.

– Érzed, ahogy mozog a föld alattunk – kérdezte kétségbeesett hangon. – A gyökereivel az enyémelek között matat – sírta. Valóban éreztem, de korábban arra gondoltam, talán valami giliszta csúszik-mászik alattunk.

A katáng éppen folytatni akarta az illemtani kioktatást, de aztán valami más vonta magára az érdeklődését. Az ibolya eközben kétségbeesetten próbált valami kis napfényhez jutni, aggódva, nehogy a katáng figyelme ismét reá terelődjék. Valamiért én magam is szinte reszkettem az aggodalomtól. Ijedelmünk majdnem ájulásig fokozódott, amikor a mellettünk éppen szirmait bontogató boglárkára tompa puffanással egy varangy érkezett. A gombosvilla ujjú, hideg verejtekben úszó állat torka lüktetni kezdett, amikor a katángot köszöntötte.

– Ukk... ukk...

– Csodálatosan csicsereg ma – állapította meg tárgyilagos hangon a katáng, és udvariasan bókkolt. Pontosan tisztában volt vele, mi dukál egy ilyen tekintélyes rétlakónak. Úgy éreztem, magában azt gondolta: a jóisten nem volt magánál, amikor ezt a rondaságot teremtette, de ki tudja . . . valami szándéka biztosan volt vele. Nem lenne annak semmi haszna, ha tudná, mit gondolok felőle.

Esteledett. Hideg harmat lepte be az apró fűszálakat, dideregni kezdtek.

– Csak nem fáztok? – kérdezte jóságosan a katáng, amelynek természetes szárát még simogatta a lebukó félben lévő nap erőtlen sugara. Kérdésének lendülete nélkülözött minden számonkérést. Talán azt gondolta, az atyáskodó hangsúly kelt valami melegséget. Eközben hajszálpontosan arrafelé hajladozott, amerre az enyhe szellőcske nyargalt. – Istenem mi lesz, ha ez sem fúj már – sóhajtott halkán. – Este pedig el fog ülni, – esett kétségbe. – Eh – döntött, majd megmerevedünk, és nem hajlunk semerre.

A fűszálak mindenesetre jobbnak látták ugyanazt a hajlodozási irányt választani. Ott lent nem is érte őket a szellő, de hát egyik fűszál sem mert úgy tenni, mintha köztük szélcsend lenne.

A varangy eközben továbbállt, a boglárka körül pedig irigy tekintetek villogtak.

– Ennek már nem lesz gondja az életben – suttogták. – Megerősítette őket meggyőződésükben a katáng figyelmeskedő kérdése.

– Na, hogy s mint? – érdeklődött negédesen, mintha minden alkonyatkor csevegének egy kicsit. Pedig korábban tudomást sem vett a létezéséről.

A boglárka levele még fodros volt az undortól, de töredezett szirmai már mosolyt próbáltak játszani.

– Háát . . . nem is tudom. Egy kicsit olyan izé ez a varangy. De azért remélem, jön még mifelénk. – Hangja erőtlen volt, levelei ragadtak a varangy hagyta nyálkától.

Szoborrá merevedve, görcsössé bénult izületekkel figyeltem a közjátékot az ibolya levelei alól. Ő maga borzongva zárta össze szirmait, láttam, nem tudja, higgyen e saját szemének. Nagyon zavartnak tűnt. Aztán, azzal se törődve, ha más is hallja, hozzám fordult.

– Óh, ha egyszer engem is... ez a varangy... – dadogott, és rázkódott a kontya. És talán, mert sírt, még szédítőbben ontotta édes illatát. Nincs az a parfüm, ami életem során ezzel az élménnyel vetekedhetett volna. – Talán ha engem is... – zokogta. – Akkor lehet, hogy a katáng sem pikkelve rám. – Csendesen hüppögött, nagyon szomorú volt. Aztán egy-két sóhajtás után, már szokatlanul nyugodt hangon folytatta.

– Tudod, a rét lakói közül senki sem figyel rám. Különösen akkor ijedtem meg na-

gyon, amikor kinyílt a virágom. Amióta megéreztem: valami szag leng körül. Legszívesebben visszabújnék a földbe, annyira szégyellem magam. Nem elég, hogy a hatalmas katáng folyton korhol, még szagom is van, nem úgy, mint köröttem a száz és száz másféle rétlakónak. Szerencsétlen dolog ilyen semmirekellő különcknek lenni, – kesergett a sűrűsödő alkonyatban.

Már majdnem úgy telt el ez a nap is, mint a többi. Elalváshoz készült a katáng, és mindenki más, amikor váratlan esemény zavarta meg a sötétedést. Egy eltévedt tehén a csordától elszakadva éppen katángunk mellett állt meg tanácstalanul. Hatalmas sötét foltként takarta el a vöröslő horizontot, de még a jócskán fenn járó hold-sarlót is. És ha már megállt, nem távozott dolgavegezetlenül. Az eredmény, a gőzölgő lepény, beborította a rét urát. Alig látszott ki belőle a kissé megviselt boglárka, a fűszálak pedig csak kis dárdáik hegyét dugták elő.

– Micsoda áldás – tért magához a katáng a barátságos, meleg masszában. – Ez igen – adta tudtára mindenkinek, aki túlélte a manna érkezését – látjátok, ettől az égig nővünk! – örvendezett.

Holnap már feltétlenül felkeresem a törpéket, ezzel hajtottam nyugovóra fejem az én ibolyám hajtásai között. Itt csak az ő illata érződött, az ő édes illata, amelyet szagnak vélt és szégyellt. Félálomban még láttam, hogy egy tücsök csörtet el mellettünk. Rémülten fogtam be a fülem, vártam, mikor kezd el ciripelni, de aztán csak káromkodás hallatszott, mert valamibe belelépett. Álomban virágos réten jártam, és filozofikus hangulatban hajoltam le egy-egy mácsonyához, katánghoz, ibolyához. Pillangó szállt a kezemre. Én álmodom őt? Ő álmodik engem? – kérdeztem magam. A lepke elszállt, én még lennebb hajoltam. Azt gondoltam, ott lenn a mohapárnákon, a selymes fűszálak között, ott boldog lehetne az élet.

A távolból tehének bőgését, kolomp hangját, és tej illatát hozta a szél.

Ésik Zsófia illusztrációja